

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1069/2014
13.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.К., због кривичног дела фалсификовање исправе у покушају из члана 355. став 2. у вези са ставом 1. у вези са чланом 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.К., адвоката Ј.Г. из В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу 7К.1059/11 од 16.05.2014. године и Вишег суда у Панчеву Кж.бр.310/14 од 05.08.2014. године, у седници већа одржаној дана 13.11.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.К., адвоката Ј.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу 7К.1059/11 од 16.05.2014. године и Вишег суда у Панчеву Кж.бр.310/14 од 05.08.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу 7К.1059/11 од 16.05.2014. године, окривљени В.К. оглашен је кривим за кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) у покушају у смислу члана 30. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3-три месеца, која се неће извршити ако окривљени у року од 1-једне године не учини ново кривично дело. Окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета - италијанске радне дозволе који предмет је настао извршењем кривичног дела и окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 5.000,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде и трошкова кривичног поступка који се односе на трошкове два преводиоца за италијански језик у износу од по 3.000,00 динара.

Виши суд у Панчеву, пресудом Кж.бр.310/14 од 05.08.2014. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног В.К., адвоката Л.Г. и потврдио пресуду Основног суда у Вршцу 7К.1059/11 од 16.05.2014. године.

Бранилац окр. В.К., адв. Л.Г., поднео је захтев за заштиту законитости против пресуде Основног суда у Вршцу 7К.1059/11 од 16.05.2014. године (самим тим и против другостепене пресуде Вишег суда у Панчеву Кж.бр.310/14 од 05.08.2014. године којом је потврђена првостепена пресуда), због повреде закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку (ЗКП) и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом Врховном касационом суду да усвоји захтев и побијану пресуду преиначи тако што ће окр. В.К. ослободити од кривичне одговорности за кривично дело које му је стављено на терет.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. В.К., адв. Л.Г., је неоснован.

Без основа бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да се у овом случају ради о пресуђеној ствари и да је окривљени два пута кажњен за исто дело, односно и пред Прекршајним судом у Вршцу.

Правноснажном пресудом Прекршајног суда у Вршцу Пр.бр.2-146/11 од 02.04.2012. године, која је приложена списима предмета и на коју се позива бранилац у захтеву, окр. В.К. оглашен је кривим и осуђен на новчану казну за прекршај из члана 332. у вези са чланом 334. став 1. тачка 1. Царинског закона, због поседовања робе (путничког аутомобила марке „...“ тип „...“ италијанских регистарских ознака ...) која приликом уноса у царинско подручје Републике Србије није пријављена царинском органу, док је окривљеном у предметном кривичном поступку стављено на терет наручивање, односно покушај набављања лажне јавне исправе (италијанске радне дозволе) ради употребе исте као праве приликом управљања наведеним возилом у јавном саобраћају. Из наведеног произилази да радња извршења и друге чињенице које су предмет дела за које је окривљени правноснажно осуђен у прекршајном поступку, нису исте нити у битном истоветне радњи извршења и чињеницама које су обележја кривичног дела из члана 355. став 2. у вези са ставом 1. КЗ за које је окривљени оптужен и оглашен кривим правноснажном пресудом у овом кривичном поступку, па се не ради о пресуђеној ствари.

Неосновано бранилац окривљеног истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и с тим у вези, наводи да радње које су окривљеном стављене на терет изреком првостепене пресуде не представљају радње покушаја с обзиром да окривљени никада није набавио предметну фалсификовану исправу, већ евентуално припремне радње које код кривичног дела из члана 355. став 2. КЗ нису кажњиве, као и да се окривљени налазио у стварној заблуди у погледу предмета дела и да га је суд на основу овог института могао ослободити од кривичне одговорности, јер окривљени није знао коју и какаву исправу ће му набавити сведок В.В. и на који начин ће то учинити.

Према чињеничном опису у изреци и образложењу првостепене пресуде, окривљени је наручио лажну јавну исправу-италијанску радну визу да би је употребио као праву, на тај начин што би на основу те радне визе користио означено страно моторно возило у јавном сообраћају. Тиме је окривљени, према правилном закључку првостепеног суда (страна 4 став други и страна 5 став пети првостепене пресуде), започео извршење кривичног дела из члана 355. став 2. у вези са ставом 1. КЗ које није довршено због интервенције полиције, јер „наручивање“ лажне исправе не представља стварање услова за извршење дела, односно некажњиву припремну радњу, већ предузимање делатности која непосредно води набављању лажне исправе и непосредно изражава вољу за набављање лажне исправе и која, као саставни део радње набављања јавне лажне исправе, алтернативно прописане као радње извршења кривичног дела из члана 355. став 2. у вези са ставом 1.КЗ, чини елеменат бића наведеног кривичног дела. Позивајући се, пак, на стварну заблуду у погледу предмета кривичног дела, бранилац окривљеног истиче чињенице супротне оним које су, у погледу сазнања окривљеног о врсти лажне јавне исправе која се набавља, утврђене у побијаној правноснажној пресуди, што наведени основ искључења постојања кривичног дела (члан 28. КЗ) своди на оспоравање чињеничног стања у правноснажној пресуди, а што није законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца (члан 485. став 4. ЗКП), због чега се Врховни касациони суд није упуштао у разматрање захтева у овом делу.

Налазећи из изнетих разлога, да у конкретном случају првостепеном пресудом, као ни другостепеном пресудом којом је потврђена првостепена пресуда, нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окр. В.К., Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Наташа Бањац, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.